

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cadà número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	"
Un any.....	2'60	"
Per dotzenes.....	0'45	"
Núm. a'trassats des 2.º tom....	0'06	"
Id. id. des 1.º tom....	0'07	"

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT. N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	5'50

L'ESBALDRAGAT DE PEDRUXELLA.

Allà enfóra, à sa part des ponent de Pollènça, qu'es una de ses viles de més fama de dins s'Illa de Mallorca, hey ha una vall estèsa y pomposa que se diu la vall d'En March. P'el mitx d'ella passen sempre plegats un torrent y un camí. qu'un còp està à l'esquerra s'altre à la dreta des torrent y mènà à moltes de cases que s'amagan devall gròssos arbres regats per moltes y bones fonts. Té per costé a sa tramuntana ses altes muntanyes de Ternelles y de Ariant y à sa part del Mitjorn ses de la faresta peña anomenada Mascorda.

En dins de la vall d'En March s'hi veyà à la dreta, fa cent cinquanta anys, un altre vall més petita ubèrta dins sa muntanya que puja à Ariant y en es seu fondo hey havia un tròs de plà de tèrra rica y calenta que constituïa s'hort de Pedruxella, regat per una fonteta que brollava baix de ses altes, ròtges y pelades timbes que per sa part del gargal tançavan aquesta vall. Sa font donava vòltes per aquells plans y marjades que feya fèrtils y sempre verds, sense que se perdés una sola gota de sa séua aygo.

Al mitx d'aquelles hermoses tanques d'hortalissa y de tarongers s'axecava una casa rústica de teulades altes y baixes, de parets ben blanques, amb un forn à la dreta y una barrera à l'esquerra; y à dins la casa hey vivian un vey de vuylanta anys, que tothom respectava amb so nòm del sen Macià, com à patriarca d'aquella família, son net Llorèns casat amb sa séua dòna na Maria y dos fiys d'aquest matrimoni, un de deu anys, s'altre de set, atlots molt etxarovits y estimats des seu bisavi.

Com per la vall d'En March no hey ha més camí qu'es de muntanya y aquesta petita vall de Pedruxella estava fóra camí, aquella casa era desolada y sa possessió mes pròp que tenia era sa casa principal de Pedruxella qu'à un quart enfóra s'axecava à n'el coster de la dreta, un poch més endins de la vall d'En March. Pòques vegades s'estreve-

nía que passasen caminants per aquell lloch, y per arribà à ses cases de s'hort era precis anarhi apòsta per feynes.

Un decapvespre, dos frares de Sant Domingo, que venian de la part de Morlitz feran cap à la casa de s'hort y quant arribavan à n'es portal trobaren el sen Macià que s'entretenia amb sos seus nets en seyar faves.

—¡Ave Maria Puríssima! (digueren els frares.)

—Concebuda sens pecat, (respongué es vey.) ¡Vostès per aquí, Pare Llacinto y Fra Còsme! ¿Quin seña?

—Hem sortit à fé sa capta de ses olives y mos ne tornám à la vila, à poch à poch.

—¿Que no s'han robat amb sa cama d'araña qu'ha feta?

—Mos hem aturat à Can Melsiòn y allà al temps que brusquetjava hem prèns una mossegada de pa y unes quantes figures seques.

—¿Han vist quin temps, sense volé ploure? Jo tot m'he alegrat quant he vist sa brusca d'avuy, mes ja torna aclarir-se el Cèl. Y noltros els pagesos encara no tenim sembrat per falta de sahó.

—Deixau fé al Bon-Jesus que ja provehira. Encara no passa d'hora. Es temps no pòt quedá en lá. Ja vendrá es seu dia. Sabeu qu'está de carregat per sa part de tremuntana. Jo no estrañaria que hey tornas abans de que fossem à la vila.

—¡Llorèns! (crida es vey de demunt es portal.) Dona un aumut d'olives à fra Còsme.

En Llorèns fé lo que son avi li deya.

—¡Tot sia per amor de Deu! (contestá el Pare Llacinto.)

Y quant estava ja devòra es llandá des portal per anarsen, se returá y digué à n'el sen Macià.

—Supòs que demá mos veurèm pe'l Convent.

—¡Axò no vòl! ¡En bon dia de Tots Sants! ¡no'n mancava altre! Jo encara que véy, gràcies à Deu, m'aguantan ses cames, y no pèrd cap missa de precepte. Y demá al decapvespre tencb d'anà à absoldre per sa méua dòna y es meu fiy que sían al Cèl, com ho acostum fé cada any.

—Per axò heu deya. Perque sé que teniu el vas à n'es Convent y me recòrd que som jo molts d'anys es frare que vos fa ses absòltes.

—Bé diu, donchs. Allà mos veurèm, si Deu ho vol, després de vespres. Fessem favó de teni apareyades dues candelotes per aquests atlots.

S'en anaren els frares; se fé horabaixa; En Llorèns y na Maria deixaren sa feyna y comparegueren à ses cases acompanyats des parey de bisties que teniau y des cá en Ramell qu'es posá à jugá amb sos atlots. Es gall y ses gallines s'enfilaren per ses branques d'un lladoné qu'hey havia à la clasta de ses cases, y comensá à soná dins sa muntanya es fabiolet des pastó de Pedruxella que pasturava sa guarda d'anveyes per aquelles altures, y s'en tornava à ses cases.

Es vey seguí seyant faves; y llums encesos, quant na Maria feya foch à sa llar per fé ses sopes, se seña y comensá à passá la Corona amb companyia de son net y d'els seus infants.

Mentres passavan el Rosari se posá à ploure altre vegada. Aquella brusca espessa alegrava el còr de tota aquella família, perque veyan qu'era arribada s'hora qu'esperavan de podè sembra ses terres altres y costers d'aquella petita vall, per podè en son dia pagá la tèrsa de sa renda d'aquell lloch.

Acabats de resá, soparen; y mentres sopavan recaygué sa conversa sobre s'aygo.

—Si anit se descarrega del tot es temps, sa sahó será ben bona, (digué En Llorèns); y demá, jo y na Maria per aprofitarla mos posarèm à sembrá faves.

—¿Demá? (digué amb estrañesa el sen Macià.) ¿No sabs que demá es festa gròssa? Demá es el dia de Tots Sants y hem d'anà à missa à la vila y à fé absòltes p'els nostros difunts.

—Padrí, (contestá En Llorèns.) Primé es s'obligació que sa devoció, y jo no vaitx darrera pèrdre sa pòca sahó qu'hey ha. Si fa bon dia, passat demá sería fuyta y tendria qu'esperá que tornás ploure y qui sab si per enguañy aquesta será sa darrera.

—Tú compleix amb lo que Deu mana.

y deixèt de càbules. Demà vés à missa amb sos téus infants y ja sembraràs passat demà, qu'encara que sia sa Conmemoració d'els Mòrts es dia fané y al temps que sembraràs tú y sa dòna podreu aximateix passà un Saltiri de *rè-quiem* per tòn pare y ta mare que Deu tenga.

—Padri. Aquesta vegada tendreu que perdonà. Jo dema no aniré à la vila, ni na Maria tampoch; porque m'ha d'ajudà à sembrà ses faves. Si voleu durvosnè els infants amb vos, res hey tench que dí, porque no'm faràn falta. Deu perdonara per aquest, pich vista sa necessitat de aprofità sa póca sahó qu'hey ha.

—Voltros joves voleu sebre més que els vey's y no escoltau els conseys d'els qui tenen experiència.

—¡Pero no vey's, padrí, sa necessitat qu'hey ha de no deixà pèrdre es temps que Deu mos dona! Si hagués feta aquesta aygo fa tres dies tot estaria ja sembrat y demà vos acompanyariam, però qu'hey porèm fè noltros. Hem de prendre es temps axí còm vé y no pèrdre ses manades p'es rostoy.

—Tú mateix; però te dich que te pèrds per no tení prou coufiansa en la Providència. Qui sab si demà encara plourà y passat demà tendries milló sahó.

—¿Y si fa bon sol y vent sech y es costrapara sa tèrra?

—Fé es téu cap envant, y jo faré es méu. Fassa Deu que per sa téua indiferència en cumplí els Manaments de la séua santa lley no heu pagues qualche dia.

—Vey's, padrí, (digué na Maria). Jo tròb qu'aquesta vegada té rahó En Lloréns. Una saforeta que Deu mos dona convé aprofitarla quant es s'hora. Anau à la vila amb sos atlòts y noltros diumenge que vé ja tendrèm sembrat, ohirèm dues misses perhom per quedà en pau per demà.

—¡Maria! ¡Que vòls que't diga! Els vey's y els joves no mos avenim amb sos pensaments. Fareu lo que voldreu. Més jo amb totes ses méues còses m'escolt sempre el còr y els impulsos que Deu m'hi dona. Si voltros escoltasseu aquesta veu interiò y no sa de s'interés tal vegada fariáu lo que jo vos aconsej. Atlòts; anau à jaure y dema dematí en cridarvós posauvós sa mudada nòva, qu'heu de vení à la vila amb so padrí.

Els atlòts que ja becavan per demunt ses estormies, feran un baday y un estirament de brassos y s'en anaren à sa llitera. Mes tard heu feren sos pares y son avi, y l'ondemà dematí surtía un sòl que xapava ses pedres, y el Cèl estava estirat y com que s'hagués olvidat ja des plòure des dia abans.

—
Eran les dèu des dematí de la diada de Tots Sants. Es vent callava. Sa guarda de Pedruxella tornava pasturà per ses planures més altes de sa muntaña à sa

part de ponent. Demunt una peña hey estava es pastó que després de mirá quatre hòyres color de sanch que sortint de la mar del Grech passavan fregant ses dretes y farestes timbes de la part des llevant, havia acalat la vista dins la vall de s'hòrt y allà baix de sa peña que l'aguantava contemplava s'bortolá En Lloréns que menant es parey feya solchs p'el coster de sa muntaña. Derrera ell caminava na Maria amb so cañom doblegat fermat y plè de faves que prenía à grapades y les anava deixant caure una à una dins es solch. A son costat corria y jugava encalsant titines en Ramell y per la clasta de ses cases cantava es gall mentres dèu ó dotze gallines gratavan sa tèrra y picavan menjant ses busques y cuquets qu'arreglavan.

Els atlòts no hey eran. De bon matí, tornant es pastó d'ohí sa missa primera des Convent, havia trobat es vey el sen Macià qu'acompañat d'els séus bisnets feya camí cap à la vila.

Sa remòde s'aygo de sa fonteta baixant per ses peñes se mesclava amb so cont des gall, amb so piulá de ses gallines y amb ses cansons qu'En Lloréns y na Maria cantavan al temps que sembravan.

Al costat des pastó de Pedruxella, hey jèya alenat espès y amb sa llengo defora en Mosso es séu ca, costant company de sa séua guarda. Allà lluny se sentían ses campanes de la vila que tocavan, y desia es faviolet des pastó acabava de donà vida à n'aquell recó del mon que pareixia sà morada de la pau y es centro de sa tranquilidad més envejable.

De sopte en Mosso s'axéca y mirant cap à la mar deixà sentí un griñol llarch y agut.

—¿Que deu tení, aquest cá? (pensá es pastó, aturantse de sonà y mirant cap ahont es cá mirava.)

Un altre griñol més dolorós qu'es primé fench causa de que ses auveyes s'arremolinassen posantse cap per cap, mirant en tèrra com si donassen seial de havè de plòure fòrt. Es cá al entretant seguía lladrant al Cèl amb sa coua entre ses cames. Es pastó, no compreguent aquelles rareses de sa séua guarda y des séu cá, pujá dalt una ròca d'hon se descubría la mar de tramuntana y tot es fons des vall, mirá per tot per veure si venía qualche fibló de vent ó d'aygo, y res vé mes qu'alguns niguls lletjos y de color raro. Amb axò sentí es cus de s'hòrt de Pedruxella, en Ramell, que també griñolava amb tanta pena com si estigués tancat dins s'estable y volgués sortí.

De repente sent un renòu sord, un tró esquerdat y farest, d'un sò particular que no s'assemblava à n'es tró des llamp, y es pastó se girá en sech per veure d'hont sortía, quant un fòrt moviment de trepidació comòu sa ròca ahont estava y vé amb uys esglayats

engronsarsè ses peñes des séu enfront, ferse bossins ses timbes de sa muntaña qu'al devant tenía y caure ses ròques atropellantsè ses unes amb ses altres amb una precipitació may vista.

Un nigul de pols tapá aquella horrosa escena. Ses auveyes corrent se precipitaren cap à ses cases de sa possessió y es pastó derrera elles com un hámol corria alelat sense podè donarsè conta de lo que passava.

Vint segons després la vall de s'hòrt de Pedruxella, llibert des nigul de pols, se vé qu'havía desaparecut d'aquell paissatge amb l'amo, sa madòna, es gall, ses gallines, es parey y es cá. Y allà ahont abans s'hi veyia una copiña de verdura hey havia un badaluch de peñes desconcertades qu'acaramullades omplían aquella coma.

Es nigul de pols qu'havía axecat aquest desastre va corre tres dies per dins la vall d'March, y es gran renòu mogut per aquell desllavasament contan que se sentí dins tota Mallorca, que cregué que es moviment de trepidació qu'havía esperimentat tothom era degut à sa cayguda de aquelles altes timbes.

Un any després sa fonteta de s'hòrt torná compareixe mitja lleço més avall d'aquell esbaldragat, y Pedruxella fé un nòu hortel devòra ses cases.

El sen Macià morí pochs dies després des sentiment d'havè perdut ca-séua, y els dos orfanets benehiren sa devoció des séu bisavi qu'era causa de sa salvació de ses séues vides.

PEP D' AUBEÑA.

EL SAGRAT COR DE JESÚS.

Còr de Jesús, font divina
D'aygo de etèrna salut,
Síau de mon còr corromput
La segura medicina.

Còr de Jesús. Hermos llòch
Ahont resideix la Puresa,
Mon còr es ntu d'impuresa
Netejauló amb vòstron foch.

Còr de Jesús que la llança
De Lonjinos tressetjá,
Vullau dins mon còr sembrá
Fè, Caritat y Esperança.

Còr amorós y sagrat
Del Redentor Jesucrist
Arrancau de mon còr trist
La llevó de tot pecat.

Sagrat còr del fíy de Deu
De tot bé dispensador,
La flamada del amor
Sembrau dins mon còr de neu.

Còr de Jesús, encès forn
Del amor més pur y sant,
Posau mon còr flametjant
Fins que sant y pur se torn.

Còr de Jesús nuhi d' amor
D' els angels y xerafins,
Posauhí mon còr dedins
Fins que còm ells vos ador.

Còr de Jesús, benestà
Ditxa y pau la més segura,
Donau à mon còr ventura
Quant aquest Mon deixarà.

Còr de Jesús, claredat
Que tot l' Univers govèrna,
Donau-me la glòria etèrna
Per vòstre inmensa bondat.

Còr de Jesús, pou y rèl
De ventura y de alegrí
Feys que mon còr puga un día
Adorarvoó en el Cèl.

Còr de Jesús, Còr sagrat
Tresòr el més sant y rich,
Feys que'l meu vos glorifich
Per tota una Eternitat.

Còr adorat de Maria
Amb l' ardor més pur y sant,
Ompliu mon còr ignorant
De santa Sabiduria.

PEP D' AUBEÑA.

SA RIFA DE NADAL.

Enguañy, perqu' ha donat sa casuali-
dat de que vengués ara derrerament un
prèmi gròs en aquesta província, de
2,000 duros, bastará axò porque n'hi
haja molts que jugin à sa Loteria espe-
ransats d'arriba à n'es prèmi gròs de
Nadal. De manera que no estrañariam
que sa festa d'enguañy mos costás més
doblés qu'es que mos ha duyt aquest
prèmi, y que passat festes en sortiguem
perdent.

Cadascú es señó de tirá lo qu' es séu,
però axò que farán molts segurament
d'afliuixarsè de pagá un deute, ó de vestí,
ó de menjá ó de remediá ses necessitats
de sa dòna y d' els séus infànts; per
podè jugá un duro, ó dos, ó deu, ó més,
en es prèmi gròs, com si tenguessen se-
guredat de qu' los ha de tocá, axò no
heu podèm aconsejá ni aplaudí may.

—A qualcú ha de tocá sa loteria y
podría essè que 'm tocás à mí. Qui no
hey pósa no s'hi espòsa. Es mòdo de
que me tòch es tenirhí qualque còsa.
Vuy prová quina es sa mèua sòrt. Per
ventura Deu té destinat que jo trèga sa
gròssa.

Totes aquestes rahons foradades vos
dirán per fèrvos veure que no es cap des-

barat es posá à sa rifa, y noltros no deym
qu' heu sia; però trobám que no hey deu
havè de posá res aquell que no tenga
doblés tiradós.

Sabeu qu'es de mal d'ensopegá es
billet d'es prèmi gròs. Figurau-vós que
de dins Ciutat s' ha de morí una perso-
na es día de sa rifa, una sola persona, y
qu' aquesta sou vos.

—Justament seré jo, (me dirá es lectó)
quant son tantes, ses mils de persones
qu' hey ha dins Palma. No es regulá que
jo tenga tal desgracia. Es tocarmè à mí
aquesta sentència de mòrt es casi tan
impossible com una metla s' adressarsè.

Ydò, calculau que sa rifa, es lo mateix,
y noltros som tan cegos qu' allò que
veyem qu' ha d' essè una ventura per nol-
tros mos pareix estarhó tocant amb ses
mans; y qu' allò altre qu' ha de essè per
noltros una desgracia mos pareix estar-
nè ben enfora.

Y mentrestant sa probabilitat d' una
còsa es sa mateixa que sa de s' altre. A
Mallorca cada any s'en van molts de
millons de reals en ses rifes, y axò es un
perjudici gròs per sa prosperitat d' es
nostro abatut comèrs y per sa nostra
desacreditada industria.

Perque vejeu fins ahont arriba sa ma-
nia de posá à sa Loteria, que jo vos puch
mostrá no ún, sinó més de dos subjectes
que compòrtan que los apremian per aná
à pagá sa contribució, y no obstant no
fan cas de regalá à n'es Govèrn deu du-
ros per Nadal amb s' esperança de trèure
es prèmi gròs.

Axò es una ceguedat. Axò es un joch
com qualsevòl altre que mina sa prospe-
ridat de tota familia. No hey ha més di-
ferencia qu' aquest es permès y els al-
tres no.

Ja més valdria qu' aquests duros que
tiran molts à sa Loteria, per no trèure
may, los emprassen per tapá aquells fo-
rats destapats per hont entra s' oratge
que los costipa y que los fa tossí més de
dues vegades.

POQUET Y CLARET.

A MON AMICH ...

Es mèu còr plè de tristó
Sòls no 'm dexa respirá
Tan gran es, amich, s' amó
Qu' en causa suprèm doló
De tú haverme d' apartá.

Ton caracte angelical
Pensant en ell m' estasia
Añorant, amich, es día
Qu' en sa mèua compania
Per temps tornarás à está.

Sí m' en entr dins un jardí
Hey veitx sa téua hermosura
Ja mirant el bell jasmí
La blancor del lliiri fí,
De la ròsa la finura.

EN JUAN.

XEREMIADES.

Hem rebut es número 41 del periòdich
El Siglo órga ó trompeta d' els Gran
Magatzems del mateix titol qu' hey ha à
Barcelona.

Conté una pila d' escrits y gravats y
figurins y de tot, hò y barato, però en-
cara més còses venriau dins els seus Ma-
gatsems, si anasseu à Barcelona.

..

Ja tenim el señó Governadó recen
nombrat per aquestes isles que fa coran-
tena à San Carlos y qu' avuy mateix en-
trarà dins Ciutat. Deu fassa que sia tan
bòna persona còm el señó Santoyo que
també hagué de fé corantena abans de
comensá els séus curts dies de mando;
que foren però bastants perque pogues-
sen aprecia ses séus bones cualitats, sa
séua gran laboriosidat, sa séua excellent
intenció y es séu bòn dó de govèrn.
Noltros esperám que el señó Cos-Gayon
donará pròves aviat del bon nòm que'l
precedeix y se mereixerá també del tot
ses nòstres alabanses, axí com se mereix
desd' ara ses nòstres simpaties.

..

Alguns fumadós pagesos mos diuen
que en els Estanchs de certa vila els
estangués, valguets de sa carestia des
tabach, venian ses ecsistencies que te-
nian, à doble prèu casi des tarifat.

¿Que mereixen aquests estangués?....

..

—¿Toni, que cerques amb tanta de-
sesperació?

—Tabach.

—¿Y que no n' hi ha á s' Estanch?

—Cap mica.

—¿Y aquell que deyan qu' havian duyt
de fora Mallorca?

—Ca, homo. No n' hi ha hagut per
una xuclada perhom.

—¿Y ara com heu farás?

—Jo no heu sé. Si à la vila tengues-
sem xocolatè, fumaría pellòfes de cacau,
perque ja estich cansat de fumá barba
de parra.

—¿Y s' escolá qu' es tan fumadó com
heu fará?

—Confiaa tení part d' una barcada
de tabach de contrabando que varen fé
dú d' Algé uns quants s' altre dia; y los
han prèsa sa barcada quant ja la tenian
amagada dins un bòsch. ¿Y qu' ha fet
de desesperat? S' en ba anat à fumá ses
claus de Sant Pere.

—Y ora Sant Pere no té claus?

—¿No 'n té, y no mos podrá obrí el
Cèl.

..

PONGELLA.

A un test, demunt ma finestra
Hey vaitx sembrá pensaments,
Qu' han sortit, perque 'm recòrdi
Més de tú, si essé poguès.

Totes ses flòrs que d' ells surtan
Per tú las te cobiré....
Vida amor ¡si per mí fora
Sòls un, de tos pensaments!

T. LEBREGA.

COVERBOS.

Un gran señó estava molt satisfet de sa gràcia d'un comediant y li digué que anàs a ca-séua a veurèl perque li volia regalá qualque còsa.

Es comediant hey va aná y quant va essé a sa pòrta, li digué es porté:

—Escolt, jo l' he alabat molt devant es señó, per lo mateix tròb que 'm pòt doná qualque còsa per mí de lo que li daré.

—Bé, moltes gracies; vos donaré la quarta part.

Va entrá per endins y trobá un criat que li digué lo mateix.

—Bé, gracies; (li contestá es còmich) te donaré la quarta part.

Seguí per endins y li sortiren dos criats més amb sa mateixa pretensió, de manera que tot lo qu' havia de cobrá ja 'u tenia promés.

Quant es señó li demaná que volia, ell li contestá:

—Vòsa señoria fassa favó de maná que me donen cent garrotades y axí n' hi haurá vinticinch per cada un d' els quatre criats que ja m' han demanat qualque còsa.

**

A s' Ermita de sa montaña del Toro hey ha un sacerdot qu' está destinat per custodiá aquell sagrat lloch, y un diumenge hey va aná una família de la paguesia a cumplí los séus vòts. Quant arribaren dalt sa montaña anaren a visitá al capellá que 'l trobaren en taula per berená. Després d' haverlo saludat li digueren que volían parlá amb ell, y el sacerdot los digué que fessin favó d' esperar un instant, si no tenían molta pressa, convidantlós a berená amb éll. Acabat de berená los digué:

—Digau, germans, lo que voleu.

—Noltros hem vengut per si volia fé el favó de dirmós una missa.

—¿Quin día?

—Avuy mateix.

Y es capellá coneguent qu' heu deyan per ignorancia, los digué:

—Però, bono; voltros heu vist qu' ara he acabat de berená, y sabeu que per

combregá han d' está dejuns, ¿còm vos puch dí sa missa avuy?

A lo qual contestaren que pensavan que podia dí sa missa avuy y gordá el Bon-Jesus per combregá l' oundemá, antes de berená.

**

Una operista va aná per primera vegada a s' ensay d' un' òpera qu' havia de cantá.

—¿Que li pareix s' orquesta? (li demaná s' empressari que l' acompanyava després d' havé acabat s' ensay.)

—Bé; però tròp qu' está una miqueta alta.

—Lo mateix trobava jo; pero no tenga ansiá, demá mateix faré serrá mitx pam tots els assientos d' els músichs.

**

Un homo va aná a una possessió y com es regulá els cans s' acabussaren a ell, y vejent es jòch mal parat s' acalá per tirarlós una pedra; per quant estava aficada no los ho va poré tirá, y plé de rabia digué.

—¡Malahida tèrra! per aquí amòllan els cans y ferman ses pedres.

**

Còses que fan mal d' uys el veurerlès.

1.ª Un homo vey que sia verdós.

2.ª Un ignorant amb pretensions de sabi.

3.ª Un pòbre que sia orgullós.

4.ª Una fadrina xarradora poch aguda y banaula.

5.ª Un avaro qu' estima més els doblés, que son cos.

6.ª Un jovenet qu' abans de caure amb brassos de s' educació, ha caygut amb brassos de sa dolentia y des vici.

7.ª Un pare de familia derrotxadó vago y jugadó.

(Continuará.)

MESTRE GRINOS.

**

COPIA INTEGRAL D' UNA CARTA QUE TROBAREM
ESCRITA A UN PAPE QUE SERVIA DE
CARTUTXO DE MONEOTS.

Llummayor 16 de Febrero de 1884.

Amigo maestro Bernardo uste sabe que emarchado los trabacadores y medicen que quieren cobrar el trabaco que yo los dico que el cueves uste meman darias el dinero y parese que me asfaltada a la palabra que me eys dada y es pero de uste que lunes omartes sin faltar los me mandeys porque me ynsultan yo no quiero que todos los dias me agan de decir no lo amandado y siuste vista que el cueves no podia ser mandar lo guesas mandado contes tacion que no podia acer asta el día que podia

Damian Tarrasa

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Bò, humil y tronera, es Don Pere.
SEMBLANSES.—1. En que dorm de dia.
2. En que surt de la mà.
3. En que s'ona.

4. En que surten a ròtlo s'hibèrn

XARADA.....—Cu-je-ra.
PREGUNTA.....—Es Pou Colomé perque arriba fins a Infèrn.

CAVILACIÓ.....—Sanseloni.
FUGA.....—Germá, jo som de passada, Escollau y ohireu.

¿D'aquesta òlla qu' en voleu
Si no cossa ó es foradada?
ENDEVINAYA.—Sa lleccècia absoluta des servici de Rey.

GEROGLIFICH.



SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla sa sòlfa a un pellatè?
2. ¿Y una escola a un retgiment?
3. ¿Y els botifarrons a n' els criminals?
4. ¿Y un buñol a un ca d' aygo?

XARADA

Primera y segona
Es un membre humá;
Segona y tercera
Molt se fá estimá;
Segona y primera
Adjetiu dará
Qu' a moltes polletes
Les sòl agradá;
Sa primera y quarta
Tothòm sòl mostrá;
Es tot un empleu
Qu' en dònens está;
Y no hey ha cap hòmo
Que 'l puga gosá.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

¡OH, CANS!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

D. s' .ll. q. t. .n s.s m.ns
q. .tr. d.bl.s m' h. d. d.
. s.n. l. d.x .n.
y t.n .m.chs c.m .b.ns.

ENDEVINAYA.

Naisch en comensá a fé fret
Y tench poch mesos de vida
Y muyr de gròssa ferida
De martell y guinavet.

(Ses solucions dissapte qu' vé si som vius.)

29 NOVEMBRE DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.